

אדם וחווה כחזית מוגרבי
התמרמרות נפש ורגש של בחילה...

אדם וחווה בתקרת הכנסיה הסיסטינית
... בלי עבירה פלילית

אמריקאי, למלודרמה קלושה, שהחלקים הי טובים בה הם מראות יפאן והיפאנים עצמם.

מה שאין לנאול

אבא שרי (פאר, תל-אביב; גרמניה) הוא למעשה הסרט הגרמני הראשון המוצג בארץ. למרות שהצנזורה התירה את הצגתו כיצירה משותפת גרמנית-אנגלית. מלבד הורדת הטעם הטוב של צופי הקולנוע הישראליים, אין בי-סרט גרמני זה כל רע.

זוהי הסרטה של הקומדיה המוסיקלית הי-שחייצית, שזכתה לפרסום בשל השיר שהפך שלאגרו, חו, מיי פאפא, ושהוצגה בתרגום עברי בתיאטרון דור-הימי. בהשחאה שטחית בין שתי ההצגות, לא יצאו שחקני דור-הימי דחוק מקופחים.

אולם מה שיש בסרט ואין אצל ג'ורג' ואל היא רומי שניידר, השחקנית הגרמניה שי ברחת בשאט-נפש מהליבור, ומן קצר אחרי שהגיעה לשם. אפילו בביצוע קולנועי טכני שאינו מן המשובחים מופיעה רומי כמלאך תמים, שובה בעיניה הכחולות ובמשחקה הילדותי את לב הצופה הישראלי, שכבר הספיק להכירה בחצי תריסר סרטים אוסטרלים.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **מכשרי הגורל** (תמר, תל-אביב) — שבוע אחרון לגשר ואטרול, בעיניים רוד-סיות.

● **אישיותו של מלצר** (אלנבי, תל-אביב) — כיצד משתקפים המעמדות החברתיים בראי בריטי עקום. קנת מור, ססיל פרקר.

● **מאזני צדק** (זמיר, תל-אביב) — 12 אנשים ניגנים נטורים בחדר, כדי לקבוע את גורלו של נער הנאשם ברצח אביו. הנרי פונדה.

● **אריאן** (אודג'יל, ירושלים) — אודרי הפכורן מצילה דון דיאן מזדקן ממחה, גור-סלת בעצמה קרבן לניצול. ג'וי קופר.

● **ותזק כל העיר** (ג'ליאור, חיפה) — מה יכולים אורחים ישרים ונועזים לי-חולל, כדי לבער משטר של שחיתות. תעודות-למחצה.

● **הגראף שפוי** (אודלי, חיפה) — מלחמתה ושקיעתה של אנית הצי הגרמני, בעיניים בריטיות אנושיות. להובבי קרבותיים.

קולנוע

ישראל

צחוק בגו-עדן

מאז גורשו אדם וחווה מגן-עדן, לא גרם הווג הראשון צרות כשם שגרם השבוע ל-מועצת עיריית תל-אביב. הכל התחיל כש-מפיץ הסרטים יצחק קניני ביקש להקרין את הסרט המקסיקאי אדם וחווה. הסרט היה תמים לחלוטין. הוא סיפר את הסיפור אשר לומדים בכתה א', אך גיבוריו, אדם וחווה, מופיעים בו ערומים.

האפיפיור סמך ידו על הסרט. אך הצני-זורה הישראלית סיקפה רבות. עד אשר אישרה אותו להצגה. גם מוסר הצנזורה הי-חומר לא מצא חן כל כך בעיניים הקואלי-ציוניות של ראשי העיר תל-אביב. כאשר ביקש המפיץ להדביק על לוחות-המודעות פלקטים מודפסים, בהם נראים אדם וחווה כשהם טועמים מהפרי האסור, סירבה מחלקת המודעות של העירייה להדביקו על לוחות-המודעות העירוניים. רק בחזית קולנוע מוג-רבי, שם מוצג הסרט, הופיעו שלושה פלקטים מצוירים של הווג העירום.

מיד הפנו כמה אישים מוועדעים את תשור-מת לבו של ראש העיר חיים לבנון לתמונה אשר, כשהיא מצוירת בידי מיכאל אגנלו בכנסית טיסטינה ברומא, הינה מעשה אמנות, ואילו בכיכר מרכזית בעיר היא פורנוגרפיה.

רגש של בחילה. אבי העיר הזעיק את המשטרה. משמר שוטרים, בראשותו של הקצין סלומיאנסקי, מיהר לצאת לקרב נגד אדם וחווה. אולם כאשר הופיעו השוטרים בקולנוע מוגרבי, מצאו כי אדם וחווה אינם עוברים שום עבירה פלילית. הם אפילו לא הציגו ערוחת רבנים. השוטרים לא מצאו כל פסול בחוה החשוף של חוה, חזרו לתחנתם.

רק צניעותו של חבר מועצת העיר הרב משה מגיד המשיכה להפע. זעק הרב ב-מועצת העירייה: "מה חושב ראש העיר ל-עשות, כדי להסיר תמונות עירום של נשים מעמודי הפרסום? דבר זה גורם להתמרמרות נפש ולרגש של בחילה בקרב המוני האז-רחים!"

המשטרה נכנסה שוב לפעולה. אולם שוב, לא נמצא פסול במודעות ובתמונות. אדם וחווה לא גורשו, כשם שגורשו מגן-עדן, והמוני אורחים צבאו ונדחקו אל קופות הקולנוע, בהתמרמרות נפש וברגש של בחילה.

סרטים

הכובשים נכבשים

פאיונרה (ירון, תל-אביב; ארצות-הברית) יאפן מראה מה היה מתרחש, אילו לא נסוגה ישראל מעזה או אילו היה נכרת שלום

והצדק, אשר הוכיחו את עמם, את מלכיהם ושריהם מתוך אהבתם אותם אהבת אמת.

★ ★ ★

קנאות וקצונית

בלאדה בשם סלע אדום, שמילותיה נכ-תבו בידי חיים הפך ומנגינתה חוברת על-ידי המוסיקלן **יוחנן זראי**, עתידה להיות השלאגר הישראלי החדש של העונה. הבלאדה, המספרת על גורלם של שלושה בחורים שהלכו לפטרה, הושרה ערב אחד במועדון התיאטרון בפי **אריה** (אריק) **לביא**, העבירה רטט בקהל המאזינים. מאז לא הושרה עוד במועדון: קריאות טלפוניות שהגיעו להנהלת המועדון דרשו להסיר את השיר מהתכנית, משום ש...אנו הולכים ל-מועדון התיאטרון לשמות ולא לבכות... .

הומר **הלל** (אילקה) **רוזה** היה בשבוע שעבר קרבן לתאוה. בעת שהשמיע תקליטים במסיבה שנערכה בביתו, מעדה רגלו התר-בת על גולה שהיתה על הרצפה. אילקה ניסה להציל את התקליט שהיה בידו, התחלק, שבר את רגלו, הובא לבית-חולים, שם גותח... המלחמה עד חרמה בין הרכזי-לאית **מירה אברך** לבין הפזמונאי **ירי מנוסי** נכנסה לסיכוב חדש. אחרי שמירה יצרה מלה חדשה — "דידיאטיסום" — הסיף ודידי ברבים שמירה הרצתה ארוכות על הפילוסוף החביב עליה, הוא "דיקאנט". כך הגרה מירה, לדברי דידי, שני נבובים פילו-סופיים במכה אחת: הפילוסוף הגרמני עמנו-אל קאנט, בן המאה ה-18, והפילוסוף הי-צפתי רנה דיקארט, שחי מאתיים שנה לפניו... את המחמאה הגדולה ביותר בחייו קיבל דידי השבוע, כשישב בבר הירושלמי פינג. דידי, הידוע כחמישראי המפיץ בעב-רית את צורת החרו המקובלת באנגלית בשם לימריק, נשאל על-ידי אורח בבר: "תסלח לי, איך אומרים באנגלית חמשיר?"

... המשורר **בן-ציון תומר** ערך לאח-רונה מחקר פרטי, על המבקרים הספרותיים בארץ. תוצאות המסאל, לדבריו כמעט כל המבקרים הספרותיים טובלים מאולקוס... .

יחודות (ג'ודי) **שפסל**, ארוסתו המרומה של **יוגאל מוסינזון**, תורה לעסוק במקצועה כצלמת. לקוחותיה הראשונים: שתי בנותיו ורנו של פרקליטה, עורך-היון **שמואל תמיר**... . אנשים שביקרו לאחרונה בא-גרמניה מספרים, כי פגשו שם לפני שבועות מספר את הזמר הישראלי **שמעון ברי-נוי**. ברינוי, אשר שהה בגרמניה כדי לקבל פיצויים המגיעים לו, לא הצליח כומר ב-מועדון לילה בהאנובר, הועסק כמלצר באחד המועדונים בכרלין. השבוע חזר ברינוי לישי-ראל, יופיע על בימת דור-הימי המחדש... .

בןשף הגאולה של התנועות הפילהרמוניות ערך **שמואל רוזן** חידון מוסיקלי. כאשר מנה שמוקל את צוות הנשאלים בשאלה: איזה לה-בוהם אתם מיימים ולא של פר-ציניז צעק לעברו הצייר-הבדחן **גרשון גרא**, שישב באולם: "כסיתו"

פסוקי השבוע

● **שרת החוף גולדה מאיר**, בהגיעה לפאריז מסיוור ממושך באמריקה: "אחרי הנטיעה הזאת אני יכולה להתפטר ולהצטרף ללהקת באלט."

● **הפרופסור משה צבי פגל**, כנאום בכנס הארצי לחקר התנ"כ: "נעשינו עם ללא אלוה, אמת, מוסר ומסורת. אין אצלנו כל סימן לגאולה רוחנית, יש רק נהיה אתר אידיאליים ואלילים זרים. אבדה אמונתנו — חיי העם והמדינה נעשו חולי חולין."

● **הרב עמרם בלוי**, ראש נטורי קרתא, כמשפט אסירי הפגנת הברכיה: "מעצר המפגנים נועד לדכא את היהודים ולמנוע מהם להוציא את אנחותיהם."

● **שר הדואר ד"ר יוסף בורג**, בויכוח על תקציב משרדו בכנסת: "אם שואלים אותי למה הטלפונים והתאים הציבוריים מקולקלים אני יכול להבטיח שלפי זכרוני אני בעצמי עוד לא קלקלתי שום תא ציבורי, אבל אם נתח מוזיאון בשביל הפפתורים, סכיני הגילוח והאבנים הנמצאים בתאי הטלפון הציבוריים, זו תהיה המחלקה הגדולה ביותר של מוזיאון הדואר."

● **עורך-הידון יוסף סיני**, על רמאים המוציאים כספים מנשים בהבטחים להם נישואים: "אחד הרמאים הרומנטיים אמר: כבר הומצאה נסיעה בלי סוסים וטיסה בלי כנפיים — אימתי תומצא נדוניה בלי אשה? אלה שזורקים את האשה לכלבים יצטרכו להרהר על המצאה זו מאחורי מנעול ובריה."

● **מבקר הקולנוע שמואל שמגר** (**שמואלביץ**), על הסרט התפקח הכללי, המוצג מחש בתל-אביב: "יש מפקחים כלליים שהופעתם היא טרגדיה, אבל בארמון-דוד זאת קומדיה."

● **עורך-הידון אליהו גיצלטר**, כמשפט שהגישה חברת טמפו נגד מתחרותיה: "במשפט הזה צריך להזמין את העדים לחקירת שחו טמפו, במקום לחקירת שתי וערב."

● **מוסיקבלן יוחנן זראי**, לעתונאית שטענה כי לאחד מדידיה יש אשה איומה: "באופן פרינציפיוני אני חושב שאדם לא צריך לשאת אשה, ואם הוא כבר צריך — אז שישא את (אשתו) ריקה זראי."

● **ירי מנוסי**, על ההצגה החדשה בתיאטרון סמבטיון: "זה לא סמבטיון, זה אמבטיון."

● **רבילאית מירה אברך**, על עצמה: "יש לי כל מה שיש לאשה נשואה רגילה."